

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo XVI. Antiqua Monvmenta Ad Historiam Mediae Aetatis Illvstrandam,
Nvnqvam Edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1601

De Primo VVelfone.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64144](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64144)

Wienſem, Campidonenſem, Vtinburenſem magnis prædijs & multa familia ditauerunt. Quasdam verò ex integro à primo fundamento, quæ adhuc ad ſucceſſores ſpectant, honorificè conſtruxerunt.

DE NOMINE VVELFE SEQUITVR.

I. Is itaq; prælibatis de exordio nominis, quod VVelfſ ſonat, quod pleriq; inde quæſere ſolent, ſicut audiuiſmus, in medium proferamus. Dicitur, quòd quidam ex antiquiſſimis iſtis filiam cuiuſdam ſenatoris Romani, qui Kathalina nominabatur, in vxorem duxerit, ac filium ex ea progenitum Kathalinam nominauit: quod quia theutonifatum, Gvelfſ ſonat, placuit omnibus, vt lingua naturali ſatisfacerent, & Romano nomine reſutato, Gvelfum eum theutonice nominarent. Alij dicunt, quod dum vnus ex iſtis apud Imperatorem moraretur, vxor eius filium peperiffet. Mittens ergo ad virum ſuum, quod factum fuit, nunciauit, ipſuq; ad ſe reuocauit. Ille læto nuncio gauſus Imperatori reuerſionem inſinuat, cauſam tamè reuerſionis non indicat. Imperator verò rem percipiens ridiculoſè eum taliter affatur: Pro Gvelfo, qui vobis nat⁹ eſt, repatriare feſtinatis? At ille, Nomen, inquit, quòd iam infantulo dediſtis, poſtea plenius dare debetis; niſi enim Deus aliter ordinare voluerit, eum ſub hoc nomine de lauacro ſancto ſuſcepturus eſtis. Quod ita factum eſt. Alii vtrumq; verū eſſe coniciunt. Dicit, n. primò quidè, vt modò audiſtis, inuētū eſſe, ſed deinde multo tēpore reſutato, & quaſi in obliuionē traditū, de nouo ſic p Imperatōrē renouatū, & ſic nomē q; in principio fuit abominabile omnib; poſtremò factū eſt in hac proſapia quaſi naturale & acceptabile. Sed iā ad propoſitū redeam⁹.

DE PRIMO VVELFONE.

2. GIVR VVelfo gennit filium Erichonem nomine, filiam *leg. Etichenem* Iudith; Quam Iudith Ludevvicus Imperator, cognomento Pius, Caroli Magni filius, defuncta vxore ſua Iroſihgardi,

Z 2

gardi,

gardi, ex qua tres filios Lotharium, Pipinum, & Ludovicum genuit, duxit uxorem; quæ genuit Carolum Carolum, qui in diuisione Imperij regnum Francorum obtinuit, & XLV. annis strenuiffimè rexit, fratribus suis Lothario & Ludovico in Italia & Alamannia regnantibus, post mortem Pipino defuncto.

3. DE ETHICONE, QVI FVN-

dauit Birgoia.

ETICHO huius Iuditæ frater patri defuncto pius heres successit, qui genuit filium, HEINRICVM nomine. Hic itaque Heinricus cum ad militares annos peruenisset, & suæ voluntatis compos fieret, ignorante patre ad Imperatorem se contulit. Cumque illi summa familiaritate sociaretur, & totius Imperij vires, terminos eius circumspiceret, & pertranscundo cognosceret, tandem consilio Patris Imperatoris, & maxime ipsius Imperatoris instinctu, homagium ei & subiectionem fecit, & in beneficio quatuor milia manerum suum in superioribus partibus Bauariæ ab eo susceptum. Quod cum pater eius percepisset, iratus, nobilitatem suam, & libertatem nimis esse declinatam, ultra quam credidisset consternatus animo dolorem suum omnibus suis expressit. Et assumptis XII. ex illis, infra montana ad Alam, quæ dicitur AMBERGO (regalibus ædificiis & possessionibus ditissimis relictis) secessit, & ibi non amodo vitam suam cum filio suo consenuit. Cœpit & ibidem collectis maneribus cellam construere. In qua etiam postmodum cum suis humatus requiescit. Heinricus autem volens omnibus modis dolorem patris mitigare, prouinciam eius fugit, tamen solatium necessitudinis ei subtraxit: omnia enim sua illi confinia ex integro ad ministrandum ei subiecit.